

A VIHARHOZ

*Ha én még egyszer viharba kerülnék,
összeszedném kis cókómókomat:
egy-két verset,
öt kedves könyvemet,
s egy kőre ülnék az országúton,
hol riadt futásban keringének mind a többiek.*

*S ha akkor már
fehér szakállam volna
és göcsörtös bot kezemben,
csak a szélvészhez szólanék,
mely örjögve öklözi ziháló mellemet,
csak hozzá szólanék:*

*Mit művelsz gonosz bolond ?
Hát nem önnön húsodba tépsz,
mi lenne veled nélkülük,
bokrot, virágot, embert, állatot,
ha szétszednél izekre ?
Csitulj, te ostoba,
hagyd békességben élni testvéreid !*

*Es akkor így felel, tudom:
Reszketsz, ugye, hatalmas láttán, vénség ?
s a félelem elvettá szűk eszed,
különbén értenéd, mily vígan nyargalok,
mily gátlástalan,
ha pusztaság a föld.
Igen, a félelem elvette már eszed,
reszketsz a húsodért, te vén csaló,
a kurta percekért, mi hátra még neked.*

*Es akkor én újból csak megszólítanám:
Hallgas reám, te szörnyeteg vihar,
hát nem nagyobb gyönyör,
örjögésed helyett,
becéző, finom dallamot susogni el
a karcsú kis füveknek,
nem édesebb szellők szavával szólani,
szerelmes költeményt zizegni lányfüleknek,
virágok illatát elvinni szárnyadon,
fölkapni porszemet,
hogy új és új csodát
friss buggyanásokhoz segíts ? !*

*Es ami engem illet,
vértivó vihar,
nem félek, lásd, hisz vágyam ennyi csak:
hogy mikor meghalok, az égbolt tiszta lenne,
és én, mint Francis Jammes, a bölcs poéta,
akácillatos országúton,
szamarakkal induljak föl a mennybe.*

Vámosi Pál